

maniqueu del seu discurs exterminador. La lluita contra els català(nistes) passa per ser la lluita del Bé —els bons valencians— contra el principi del Mal —catalans imperialistes i catalanistes venuts—. Els *catalanistes* passen a ser la font de tots els problemes de la cobejable València, el Mal per antonomàsia.

Clar que, per a odiar d'aquesta manera, no caben dubtes de cap tipus: cal posseir unes conviccions fermes, granítiques, impermeables a qualsevol argument, crítica o anàlisi. Els anticatalanistes en tenen. Són conviccions nascudes del cor, telúriques, sentimentals. Per tant, inqüestionables. L'anticatalanista no està disposat a convertir en problema el seu pensament, les seues motivacions últimes.

El maniqueisme i l'anti-introspecció fan de l'anticatalanista un fanàtic. Intolerant, fins i tot, de l'ambigüitat, del no-decament. En la guerra declarada contra el *catalanisme* cal prendre partit, és impresionable triar bàndol, no pot haver-hi la neutralitat.

Prejuís exasperats, pensament estereotipat, ús de la projecció mistificadora, elecció de boc expiatoris per a no fer-se massa preguntes sobre un mateix, maniqueisme primari, dissolució masoquista en el poder i la canalització dels impulsos sàdics cap a la víctima elegida, irracionalisme... Tots aquells trets que defineixen el caràcter psico-social del feixisme, l'anticatalanisme.

En homenatge al professor Sanchis Guarner, i seguint la bona gent de l'Escola de Frankfurt, recordarem al personal que la profanació de cementeris no és una degeneració de l'anticatalanisme, sinó l'anticatalanisme mateix.



Ignacio Malonda (UV), expulsat de la sala

Gandia no és València, afortunadament

L'intent de boicot, que pretengué realitzar un regidor d'UV a Gandia, contra la conferència de David Rosenthal se li ha girat en contra.

A Evira FERRER
Gandia i la Safor hi ha indignació pel comportament del tinent d'alcalde de l'ajuntament, membre d'Unió Valenciana, Ignacio Malonda. A la ciutat i a la comarca no entenen que un integrant del consistori puga encapçalar un grup d'exaltats (un grup de quatre o cinc, a més), amb la intenció de boicotejar la conferència d'un americà que venia a parlar de la traducció anglesa del *Tirant lo Blanc*, i que ha fet possible que un fill de Gandia siga llegit en tot el món.

El senyor Malonda, en la comissió municipal permanent, celebrada als dos dies de la conferència de Rosenthal, negà la seua

condició de provocador i, tergiversant els fets, es presentà com a ofès i atacat. En debatre la moció de censura presentada pel regidor d'Unitat del Poble valencià Francesc Candela, arribà a dir que tenia proves demostratives de qui havia actuat com a provocador. La moció havia estat sol·licitada pel consell executiu del Centre d'Estudis Alfons el Vell. Candela, exercint de demòcrata i seguint els seus criteris d'advocat, deixà que la moció de censura passe a debat del plenari de l'ajuntament del dia 6 de febrer.

El PSOE, el PCPV i la UPV donaran suport a la moció, amb la qual cosa serà aprovada. Els independents i el grup popular

no tenien clara la posició a l'hora de tancar aquesta edició. De tota manera, és possible que s'hi abstinguen, i no ho és tant que voten en contra. El portaveu municipal de la dreta ha manifestat a EL TEMPS que emetran un comunicat condemnant els fets.

Seguint amb la història, dimarts passat, dia 29 de gener, Malonda va demanar a ràdio Gandia el dret a rèplica per les informacions que els locutors d'aquesta emissora havien donat el dia anterior. En una lamentable intervenció, va repetir l'argumentació de la permanent, va negar que fos el provocador i s'afirmà com a provocat. Per tal d'afegir patetisme a la seua actitud, abocà tota mena d'insults sobre els organitzadors de l'acte i, especialment, sobre el director de la institució Alfons el Vell, Nèstor Novell.

Arribà, inclús, a posar en dubte la capacitat del locutor de Ràdio Gandia, considerà poc de fiar els informadors de la premsa escrita i els emplaçà a presentar una *cassette* enregistrada de l'acte, en la qual es veuria qui havia estat l'atacat. Potser pensava que no n'hi havia cap, de gravació. Però, a hores d'ara, a Gandia, tenen còpia de la cinta moltes persones, ja que s'ha convertit en una prova ben expressiva de la impresentable actuació del senyor Malonda. Una història divertida, la d'aquesta *cassette*, que podria esdevenir la «Cassette d'Or 1985», per les nombroses còpies que se n'han fet.

A Gandia, després de tot, una ciutat viva i activa en el camp de la cultura, pensen que el personatge en qüestió s'ha cobert de glòria. ¡Bona carrera porta!